

August 5-9, 2009.

Jsem poprvé v životě ve Státech, už tři dny, ale k deníčku se dostávám až teď, v půl páté ráno. Mám opět jet lag, čili rozhozený režim, ale tento noční čas je na psaní deníku stejně nejlepší. Je klid, ani ty veverky ještě nevylezly. (Cítím se jako doma, až na ty palmy a obrovské, krásné aloe, v Háji v dalekém Slezsku taky vždycky ráda pozoruju naše veverky na ořechu. Letos měla tři mladé, a v zimě tam na stromě dováděly jako koťata. Pravda, tady dovádějí na bambusech a na aloe.)

Středa, 5.8.

Musím však začít popořádku. Odjezd do USA byl poněkud dramatický, zkomplikoval se tím, že jsem měla týden na definitivní úpravy v naší Knize a měla jsem do konce července Springeru zaslat camera-ready manuskript. Ovšem jako vždy, když je něco skoro hotovo, tak to skoro znamená nejméně pětkrát více, než se čekalo. Vyžádala jsem si dalších pár dnů, poslední noci téměř nespala, a pracovala a pracovala, a stejně to do odjezdu nestihla. Pavel byl téměř hysterický, a já totálně vyčerpaná, fyzicky i psychicky, a když jsem poslední noc (5.8.) zjistila v pět ráno, že to opravdu nejde, byla jsem hotová. Rychle z fakulty domů, sbalit, hodinku prospat, a pak už jsem uháněla autem do Poruby vyzvednout Petra a jeli jsme do Katovic. No ale přeci to pár metrů před vrcholem toho našeho Mt. Everestu nevzdám a nezahynu! (To se stává spíše cestou dolů.) Kniha určitě bude, musí být.

Cesta do Katovic proběhla kupodivu hladce, řídila jsem a Petr navigoval, a jelo se mi dobře. Přespali jsme v hotelu a ráno v půl páté pokračovali na letiště. Zde nastaly první dramatické chvíle našeho putování. Recepční nám cestu popsala tak, že to vypadalo naprosto jednoduše, „prосто“, bohužel však nepřesně. (Na druhé straně, dala nám proviant na cestu!) Já jsem sice po zkušenostech s polskými „skvěle značenými“ cestami trvala na značné rezervě, s čímž Petr vřele souhlasil, ale i tak ta rezerva málem nestačila! Letiště Katovice prostě zmizelo v Moebiově listu. Až teprve když ho člověk už sám vidí, tedy až pár metrů od letiště, se najednou objeví cedule Letiště Katovice, které do té doby prostě neexistovalo. Nakonec jsme to zvládli, let do Frankfurtu stihli, „jenom“ Petr ztratil brýle do dálky, když se vyptával místních, kudy, kudy cestička. Je to nepříjemné, je mi ho líto, jak bude sledovat přednášky? Aspoň, že mu zůstaly brýle na čtení. Jinak s Petrem Jančarem je cestování prima, je pečlivý, spolehlivý, a občas kupodivu i zábavný!

Čtvrtek, 6.8., „Vot Amerika“!

Cesta byla příjemná, jak do Frankfurtu, tak těch 12 hodin z Frankfurtu do Los Angeles. Ve Frankfurtu se mi dokonce podařilo připojit na Internet (s pomocí Petrova mobilu, kterému jsem málem vybila všechn kredit) a vyřídil nejdůležitější maily. (Ovšem odpověď ze Springer zatím žádná!) Let byl příjemný, asi i proto, že už jsem takový dlouhý let absolvovala několikrát, a vím, na co se připravit. Zejména je pro mne nutné mít nikotinové pastilky! Opět jsem střídavě pospávala a poslouchala ve sluchátkách klasickou hudbu, dávali Brahmsa a Smetanu, taky Händla. Pokusila jsem se pracovat a číst, ale i ta nejvzrušivější kniha mě uspávala.

Z letiště taxi na universitu – slavná University of California Los Angeles, čili UCLA. Zde nastal jediný malý problém, že taxikář nemohl najít adresu, kde jsme se měli registrovat k ubytování. Kampus UCLA je totiž pěkný, ale rozsáhlý. Kroužil tam, zastavoval a ptal se, no asi po půlhodině uspěl a vyklopil nás před kýženou Sproul Hall. Zaujalo mě, že tady u těch „Andílků“ se zásadně oslovují „honey“, „darling“, „mum“, culí se na sebe jak měsíček na hnoji, i když často vůbec nepomohou.

Takže večer jsme byli ubytovaní, celkem pěkně, a to bylo vše, čeho jsme byli schopni. Já se dokonce nepokusila ani zapnout počítač a dostat se na Internet! Naštěstí, protože bych to večer určitě nezvládla, procedura to byla velice složitá, i když na papírku z recepcie stálo – „postupujte *jednoduše* dle pokynů“.

Pátek, 7.8.

První dojmy z USA: Mají tu strašné „kafe“, čili kotle jakéhosi kávového nápoje, které člověk dostane jenom z automatu. Na všechno jsou automaty, které často nefungují. Chodit pěšky se skoro nedá, a když se člověk zeptá, jak se tam a tam dostat, odpovědí je, jedte 7 mil na východ ... Všude je všechno možné i nemožné zakázáno, ale hlavně je zakázáno kouření. Kuřák je v podstatě válečný kriminálník. Ale přesto je zde krásně! Navíc, když člověk chce či musí, poradí si. Kuřácké koutky jsem už našla, kotle kávy z automatu vytrvale popíjím, a je mi dobře (i bez knedlíků, brambor, buchet, pořádné kávy a všech dalších „nezbytností“).

Tak zde je něco málo z rozlehlého UCLA, v popředí kalifornský medvěd:

Dnes jsme si s Petrem naplánovali výlet do Getty centra, které je od UCLA nedaleko, asi půl hodiny autem (užitečná informace, že). Musíme využít času na aklimatizaci, než začnou konference, pak už nebude čas. Našli jsme si autobus, kterým se tam dá dostat, a vyrazili. V autobuse to bylo zajímavé. Na displeji se objevovaly opakovaně všechny možné „užitečné“ informace, jako že je August, 7, a kolik je hodin, a že „Stop requested“ a vystupujte zadním východem, držte se madel nebo si sedněte, ale, informace o tom, kde jsme, název další zastávky, to chybělo, samozřejmě. No, abych jim nekřivdila, objevil se vždy asi na setinu vteřiny před zastávkou. Petra to velice udivovalo a rozčilovalo, jak je možné, že v té úžasné technologicky pokročilé Americe nefunguje tak jednoduchá věc? Naštěstí jsem se dala do řeči s chlapíkem z Kostariky, který seděl vedle, a ten jel do Getty centra, neboť tam pracuje. Ohotně mi vše poradil, kde vystoupit, kam dále jít, atd.

Getty centrum je architektonicky nádherný komplex muzeí a výstavních galerií, kde se nachází dobře vybraný prostřih nejvýznamnějšími uměleckými díly, takový jako naučný (asi aby se „barbarští Američané“ mohli kulturně vzdělávat). No, Louvre to není, ale je to zajímavě a pěkně s citem uděláno, a architektura opravdu krásná. Celý komplex je postaven

na kopci, takže jsou odtud nádherné výhledy na celé Los Angeles, Hollywood, Beverly Hills, Santa Monica mountains i Pacifik. Takže nějaké fotky. Nejprve vstupní hala Getty zezadu:

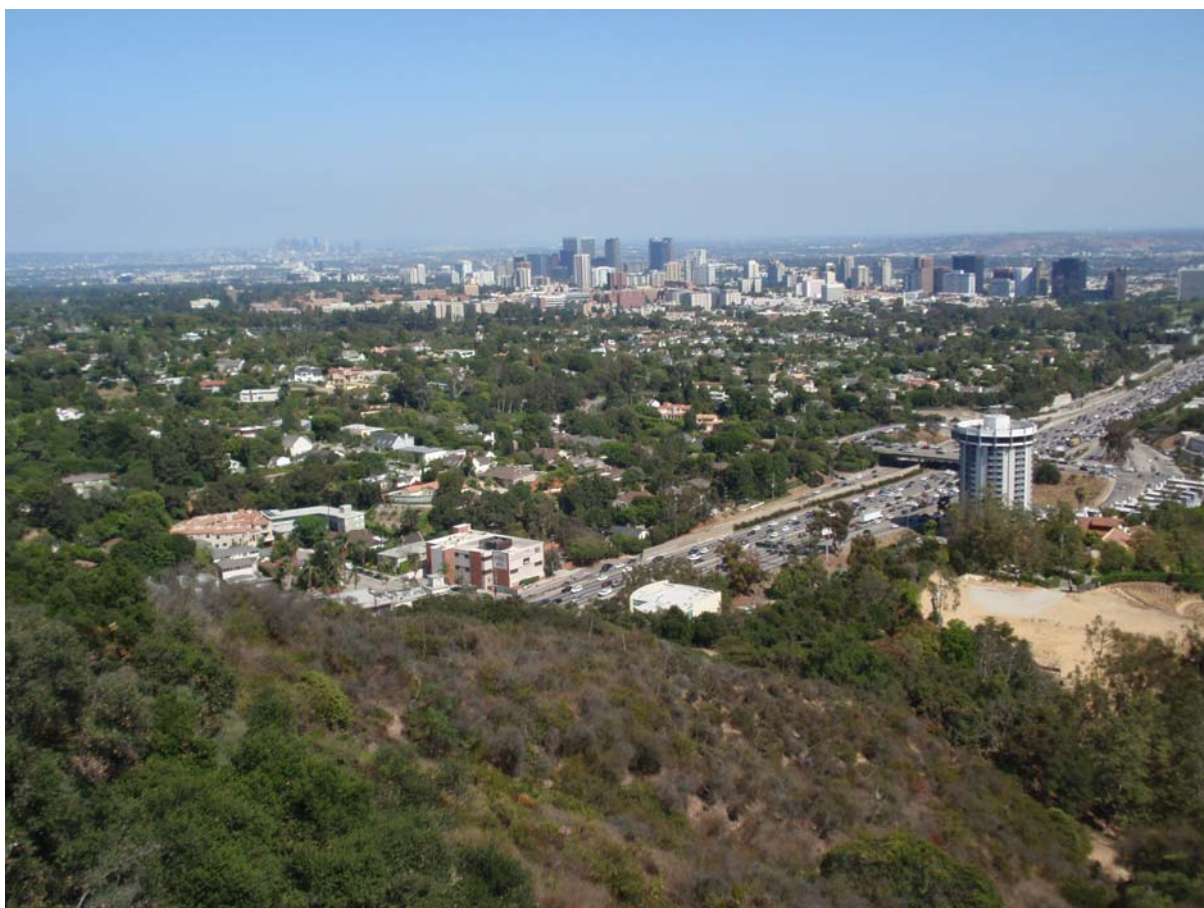
A teď zevnitř:

Výhledy na Santa Monika mountains (povšimněte si té dálnice! Docela rušno, že):

A teď na město Los Angeles:

A ještě dva zajímavé exponáty:

Sobota, 8.8. 2009

V sobotu jsme byli stále ještě unavení a nevyspalí (z čehož ovšem neplyne, že bych teď už nebyla). Já jsem si proto chtěla pouze zajet na Santa Monica pláž. Původně jsme to chtěli spojit s dalšími atrakcemi, jako Down Town (čili centrum) a Hollywood, ale Petr šel ještě na zvanou přednášku na SAS workshop, a než jsme se vzpamatovali, bylo už 11 hodin, takže bylo jasné, že obojí se nestihne. Petr se proto rozhodl jet na vlastní pěst do Hollywoodu a Down Town, a já šla pracovat, že pojedu na Santa Monica až odpoledne, až něco udělám.

No, moc mi to nešlo, ale alespoň jsem sepsala pro T. Halíka linii argumentů sv. Anselma pro existenci Boha. Poslal mi totiž rukopis nové knihy s prosbou o připomínky, a já si všimla, že to tam zmiňuje. Jak on to dělá, že odjede na poustevnu a přiveze vždy novou knihu, a pokaždé výbornou? My se s tou naší trápíme už pět let.

Ve tři odpoledne jsem tedy vyrazila na autobus. Přišla jsem na konečnou zastávku a zjišťovala, co tam jede, a hned u prvního autobusu mi černá šoférka řekla, že jo, ať si nastoupím. Rozjela se, a já hledala drobné, tři čtvrtáky, a zjistila, že pochopitelně nemám. Tak jsem jí řekla, že si musím vystoupit a rozměnit. Ale ona na to – a nejste náhodou senior? Tak jsem kývla, že ano (nakonec v důchodovém věku jsem, že), a ona řekla, darling, že tedy stačí jeden čtvrták! Tak jsem jela v Los Angeles na důchodcovskou slevu. Čili, výlet začal dobře. Dokonce bylo i poznat, kde jsme, a já držela v ruce mapu a kontrolovala, kde vystoupit. Zdejší veřejná doprava je totiž pro místní něco naprosto exotického pro pár chudáků, kteří nemají ani auto. No, ale na jedné straně až hystericky brojí proti kouření, a přitom na druhé straně mají město zasmogované díky neuvěřitelně hustému automobilovému provozu, protože nejsou schopni si zajistit pořádnou městskou dopravu. No jo, ty automobilky nikdo nezažaluje, že.

Vystoupila jsem v přístavu a první, co jsem uviděla, byla a) spousta lidí a b) cedule s dlouhým, předlouhým seznamem toho, co je zde zakázáno. Navíc se mi vybila baterie u foťáku, takže nemohu ani vložit žádné fotky. Na prvním místě toho seznamu bylo – no jasně, kouření. Jenže já měla naivní představu, že když už jsem se vydala z kampusu ven, musím si někde koupit cigarety. Doma v Evropě jsem to nestihla, a v universitním kampusu je to nemožné. Tak jsem šlapala vytrvale davy lidí po dlouhém přístavním molu až nakonec, a zase zpět, ale po cigaretách ani vidu ani slechu. Místní mi různě radili, kde bych mohla ten poklad sehnat, ale vždy se to ukázalo jako falešný poplach. Poslední rada byla, že jediné u pumpy. Tak jsem řekla, že půjdu k pumpě, kde je nejbližší, a odpověď zněla – „oh no“, to je daleko, jedte tam autem. Ptala jsem se v hospodách, obchodech i hotelech, bez úspěchu. V poslední hospodě mi však majitel řekl, ať jdu do vedlejších dveří, že tam mají! Připadala jsem si, jako bych sháněla drogy a lezla do hnízda místní drogové mafie, ale on to byl takový malý krámek, v něm Vietnamka a ta měla dva druhy cigaret! (Teď už rozumím tomu, proč když si někde zapálím po pečlivém uvážení, zda jsem alespoň 20 stop od nejbližší budovy a nevisí nikde cedule „no smoking“, tak okamžitě přiběhnou alespoň tři další chtiví kuřáci a loudí cigarety. Petr mi dokonce skoro záviděl, jak rychle se tu s každým seznámím!)

Pak jsem se vydala na pláž, pevně rozhodnuta, že si musím zaplavat v Pacifiku. Po prvé v životě u Tichého oceánu, a já bych si v něm ani nezaplavala? Nemožné. Asi půl hodiny jsem hledala, kudy bych se dostala na pláž, a podařilo se. První, co jsem uviděla, byl opět předlouhý seznam zákazů a příkazů. Ale světe div se, kouření tam tentokrát nebylo!!! Zato jsem tam našla – doslova přeloženo – „Je zakázáno na pláži se svlékat, jakož i oblékat!“ No, měla jsem sice plavky na sobě, ale marně jsem přemýšlela, jak tento zákaz nepřekročit a přitom si zaplavat a dojet autobusem zpět na universitu. Žádné převlékácké kabiny nikde nebyly, tak jsem shodila šortky a triko (překročila zákaz poprvé), a šla do moře. Bohužel, plavat se nedalo, je tam stále mělko a k tomu vysoké vlny. Je to taková ta písčitá pláž, kde člověk může jít daleko předaleko a stále je vody maximálně po pás. Přesto jsem se rozhodla si ten Pacifik vychutnat. Bylo sice už šest večer, ale voda velice teplá a příjemná. Tak jsem tam dováděla ve vlnách asi hodinu, až bylo na čase jet domů. Ovšem, co teď? Jak nepřekročit

zákaz oblékání ani svlékání? Přeci nepojedu v mokrých plavkách, triko a šortky v tašce! K tomu foukal docela studený vítr a začalo mně být citelně zima. Uviděla jsem vedle pána kouřit, tak jsem si řekla staré dobré, „když nevíš, co máš dělat, tak si zakuř“. Vychutnala jsem si cigaretu, opatrně se rozhlédla kolem, a když se nikdo nedíval, rychle si přehodila triko a šortky a spěchala na autobus.

Cestou na autobus jsem se zastavila na pořádnou kávu (první zde v Americe) v takové malé arabské kavárničce. Káva byla opravdu káva, dobrá a silná. Řekla jsem si, využiju toho, že jsem zde hostem a půjdu se do „rest room“ (říkají to tu hezky eufemisticky, toaleta by asi bylo politicky nekorektní) upravit. Byla tam fronta, a když jsem konečně přišla na řadu, podal mi pán přede mnou takovou dlouhou hůlku. Na můj udivený pohled řekl „to je klíč“. Nebyla jsem o moc chytřejší, ale za mnou stála Němka a řekla „asi se to vyjasní uvnitř“. Tak jsem vzala klacek a vstoupila. Stále jsem nechápala, k čemu je ten klacek, uvnitř žádná nápověda nebyla a na dveřích byl takový ten normální háček. Tak jsem si začala tu hůlku pořádně prohlížet, a ejhle, na jednom konci byl přibit KLÍČ! To je vynález, že? Kdyby to takto měli zařízené v UCLA kampusu v bazénu, bylo by to senza. Tam se mi přihodila také zajímavá příhoda s klíčem. Vstup to bazénu (či vlastně všech tří bazénů – moc pěkných) je pro všechny ubytované v kampusu zdarma, a jsou tam také sprchy a „lockers“. Tak jsem se převlékla, dala si věci do skříňky, zamkla, ale co s klíčem? Byl na takové šňůrce, se kterou se plavat určitě nedá. Ne jako u nás, pěkně na gumičce, kterou si člověk dá na zápěstí. Šla jsem se zeptat zodpovědných lidí s emblémem UCLA, kam mám ten klíč dát, a bláhově si myslela, že mi ho třeba pohlídají. Ale ne, kdepak, dívali se na mne nechápavě. Tak jsem si našla svůj šutr, strčila klíč pod něj a z bazénu onen šutr pozorovala. Kdybych měla tu hůlku, mohla jsem to zapíchnout do země a čekat, až vyraší lidská blbost.

Neděle, 9.8.

Dnes jsme pracovali ráno jenom chvíli a pak neváhali a vyrazili s Petrem do města. Vždyť od zítřka už čas nebude! Naším cílem nebylo nic menšího, než slavné *Beverly Hills*. Pečlivě jsem si na Internetu prostudovala jízdní řád autobusů, navíc Petr už věděl, odkud to jede, a ihned po obědě vyrazili svižným krokem, aby nám autobus neujel, jezdí pouze jednou za hodinu. Báli jsme se, aby nám neujel, tak jsme v tom vedru skoro utíkali, a byli na zastávce o 10 min dříve. Navíc, kdyby už jel, viděli bychom ho po cestě. Čekali jsme 10, 15, 20 minut, a Petr říkal, to nic, včera taky přijel o 5 minut později, no po půlhodině jsem už byla spálená, stín nikde a autobus taky ne. No prostě přijel asi za hodinu. Nicméně, po čtvrt hodině jsme vystoupili u hotelu Beverly Hills!

(Byli bychom tam už dávno pěšky, kdyby to zde bylo bývalo pěšky šlo, ale na chodníky si tu nehrají. No ale uznejte, na co chodníky, který blázen by šel do Beverly Hills pěšky či autobusem?) Tam se přeci jezdí Rolls Roycem a ne autobusem s roztrhaným pitrýskem:

Některé domy zde jsou opravdu zajímavé, skoro jako ty od Stowasser ve Vídni:

Šli jsme do centra Beverly Hills, kde mají být obchody, kavárničky a vůbec ruch, až jsme přišli na ten slavný roh, který najdete na každé zdejší pohlednici:

Obchody tam sice byly, ale ceny vysoké a zboží nic moc. Říkala jsem Petrovi, že by tu měl koupit Evě šaty, a on řekl, tak se postav k té výkladní skříni a já tě vyfotím, jak nakupuješ v Beverly Hills šaty:

Pak jsem ještě vyfotila autobus a zjistila, že mám plnou kartu, aspoň už bude s obrázky pokoj.

Vlastně ne, ještě musím dát místní radnici:

Zde jsem se pokoušela vyfotit vlajky, americkou (tedy USA), kalifornskou s tím medvědem a Beverly Hills. Ale vlajky se třepotaly, tak ten medvěd vidět není. Cestou zpět jsme našli rozumnější autobus, který jel po Santa Monica bulváru, a tak jsme se rozdělili. Petr toho využil a pokračoval na pláži v Santa Monica a já vystoupila už ve Westwood a šla na universitu pěšky. Westwood je docela pěkná čtvrť, plná obchůdků, kavárniček, také jsou zde kina a slavné Century Fox. Ale já pospíchala, chtěla jsem být brzy zpět a dopsat článek, příspěvek z panelové diskuse na letošní Evropsko-Japonské konferenci. Už mě o něj uhánějí. Ale nakonec jsem přeci jen něco koupila, a to pěkné šaty pro Halinku, sice ne „made in USA“, nýbrž „made in France“. I když je to riskantní. No co, když jí nebudou, budu je mít já. To jsem hodná maminka, že. Ale byla bych moc ráda, kdyby se jí líbily. Koupila jsem je na Westwood bulváru (ta věžička vzadu vpravo je Fox):

Podarilo se, odeslala jsem Yukatovi článek a začala dělat na článku z Lodže. Nedodělané úkoly se mi v poslední době kupí, protože jsem ve dne v noci nedělala skoro nic jiného než tu naši Knihu.

Pondělí, 10.8.

Dnes jsme byli celý den na workshop LAM, čili „Logic for Multi-agent Systems“, kde jsme zaregistrovaní. Bylo to docela zajímavé, ale příspěvky se točily hlavně kolem *linear logic* a *Pi-calculus*. Úvodní zvaná přednáška však byla dosti špatně připravená, Dale Miller si s tím moc práce nedal. Slidy nečitelné a rozebíral detailní problémy linear logic, takže ten, kdo přímo v linear logic nedělá (jako my dva s Petrem) z toho nic neměl. Přednášky skončily asi v šest večer, a začala diskuse. Nejdříve se zdálo, že ani žádná diskuse nebude a já se těšila, že si ještě zajdu zaplavat do bazénu. Pak ale se přeci jen diskuse rozproudila, ovšem diskutovali jenom asi tři lidi, a opět o takových detailech v linear logic a Pi-calculus, že z toho zbytek nic neměl. Já si říkala, holka, buď zticha, nekecej jim do toho, ať raději můžeš jít plavat, ale nakonec jsem to nevydržela a do diskuse vstoupila. No, ať to zkrátím, Petr to komentoval jako fundamentalisticky zapálený, mírně militantní příspěvek. A měl pravdu, ach jo, pak bych si byla raději jazyk ukousla, ale už bylo pozdě. Nejdříve se rozhostilo rozpačité avšak výmluvné

ticho, jehož význam byl jasný: co nám to tu ta ženská vykládá, sama ani příspěvek neměla, a kdo to vlastně je. No, aspoň jsem to rozvířila, Berndt Fahrwer pak říkal, že to bylo dobře, ale já si nejsem tak moc jistá. (Komentář po skončení konference: asi to bylo dobré, už jsme se skamarádili a podiskutovali, lidi chtěli reference.)

Na bazén už bylo pozdě, tak jsme šli na večeři do Westwoodu. Našli jsme pěknou malou hospůdku, a konečně jsem se normálně najedla, tedy maso a něco jako brambory a salát, vše chutné. V kampusu chodíme na snídaně a obědy do takové mensy, kde je jídlo sice chutné, ale takové to uždibování. Salát, pizza, hamburger, a hlavně sladké zákusky. Jsou sice moc dobré, ale už jsem jich přejedená. Majitel hospůdky se dal do hovoru, protože to stálo 19,76 dolarů, a on říkal, jo, 1976, to bylo ještě dobře, krásná léta. Teď je to samý terorismus, svět se zbláznil. Měl pravdu, i když u nás ta 70-léta normalizační byla jedna z nejhorších, ale my moudří starší věkem víme, že „dobře už bylo“.

Úterý, 11.8.

Dnes začala vlastní konference LICS, čili „Logic in Computer Science“:

První zvaná přednáška byla zajímavá, Edmund M. Clarke, Computer Science Department, Carnegie Mellon University, “Model Checking: My 27 Year Quest to Conquer the State-Explosion Problem”. Mám podrobné poznámky, protože zvané přednášky mají ve sborníku jen abstrakt. Další, Jerome Leroux byl taky moc dobrý, ale ten už ve sborníku je. Následovala sekce SAS workshopu, a dopoledne uteklo jako voda.

Odpoledne jsem opět dělala pečlivě poznámky, ale často jsem si poznačila pouze „to read“, že se na to musím podívat do sborníku. Zjistila jsem totiž, že computer-science logikové mluví jinou řečí než filosofičtí a matematictí logikové, a moc o sobě vzájemně nevědí, což je škoda. I proto jsem moc ráda, že jsem zde. Např. jedna sekce byla skoro celá o game-theoretic semantics, ale nikdo nezmínil Hintikka – Sandu. Po coffee breaku následovala sekce, po které měl hned mít „talk“ Petr, a on značně znejistěl. Totiž, oni zde organizátoři se vcelku o nic nestarají, nemají tu ani konferenční notebook! Takže každý přednášející přijde k pultíku se svým notebookem, narychtuje si to a začne. Tím se ovšem ztratí cenný čas. Proto jsem

nabídla Petrovi, že mu půjčím svůj notebook, což jej nijak moc neuklidnilo. Vždyť při Petrově pečlivosti, akurátnosti a důkladnosti takovýto šlendrián musí být přímo strašný! Petr vždy myslí na vše možné i nemožné, co by se mohlo přihodit, což je moc prima, já tím pádem se moc nestarám, ale mám někdy pocit, že Petr pak ty zádrhly přitahuje. Navíc, ani chairman se nijak nezajímal, kdo a jak bude přednášet a o coffee breaku si to Petr nemohl vyzkoušet, protože další přednášející tam měl Apple, se kterým bojoval dosti dlouho, než se jeho jablíčko skamarádilo s místním projektorem a řekl, ať mu proboha na to nešaháme! Neustále se mne vyptával na to a ono, co by se s tím mým notebookem mohlo stát špatného. Když přednášející před ním zvětšila svůj snímek, hned se mne ptal „jak to udělala“! Proboha, jak to mám vědět? (No, pak jsem mu nakonec řekla, že já za to nemůžu a nechápu, proč je našťvaný na mne... i když jsem jeho nervozitu chápala.)

No a co se nestalo, za prvé, během čekání mu notebook usnul a on jej neuměl probudit, což jsme ještě zvládli. Ale pak, samozřejmě, když Petr nastoupil k pultíku a udělal, co udělat měl, čili Fn F8, obraz se sice objevil, ale hned zase zmizel! Což se opakovalo několikrát, až už jsem chtěla vyskočit a jít mu pomoci, což by ho zřejmě našťvalo ještě více. Nakonec jsem se dozvěděla, že to bylo vidět jen na plátně, ale ne na monitoru, ale Petr to zvládl na výbornou.

Večer jsme šli na uvítací recepci do Fowler museum:

Bylo tam pár jednohubek a postávalo se venku. Já bláhová si vzala šaty – sice pěkné – ale ochladilo se tak citelně, že bych tam byla bývala zmrzla. Naštěstí jsem zjistila, že tam mají velice zajímavou expozici – umění a obrazy různých exotických kultur, osudy žen v Indii, apod. a tak jsem tam strávila hodinu a mezitím recepcce končila a lidi se rozcházeli, asi někde na večeri. My jsme ale utíkali domů, jednak kvůli zimě, jednak jsem chtěla ještě pracovat. (Moc jsem toho neudělala, jsem pořád ještě unavená a ospalá.)

Středa, 12.8.

Druhý den konference LICS probíhal podobně a začal výborně. Ranní zvanou přednášku jsem se rozhodla vypustit a připravit si svoji, takže to vím jen z vyprávění. V půl deváté měla začít, ovšem nefungoval projektor! Nikde nikdo z pořadatelů, až se nakonec objevil strašně tlustý

černý maník, který pokýval hlavou a s milým úsměvem řekl, ten projektor je třeba vyměnit a zase odešel. Po nějaké době přišel s projektorem, vyměnil jej, a konečně se mohlo začít, asi s 20 minutovým zpožděním – zvaná přednáška!

Ještě malý komentář. Těch strašně tlustých lidí je zde opravdu hodně, a jak už jsem napsala, všichni jsou navenek samý med, ale jinak moc nepomůžou. Asi dle zásady, že každý se má umět postarat sám o sebe, ale někdy to prostě nejde, a toto je zodpovědnost pořadatelů. No, není divu, že jsou tak tlustí, když neudělají krok pěšky, všude jezdí autem a pojídají samé koláčky a hamburgery. Tak raději zase fotky ze samotného kampusu. Jsou zde krásné jakoby starobylé budovy. Tato mě zaujala (ale všimněte si té cedule před ní, bude na další fotce):

Studenti zde mají zajímavé aktivity, že? Vůbec, je to podivné. Na jedné straně je zakázáno kde co včetně svlékat a oblékat se na pláži, na druhé straně toto... A když tedy tyto menšiny mají svá práva, proč nemá svá práva menšina (většina?) kuřácká?

Čtvrtek, 13.8.

Dnes mám referát já, tak jenom krátké zápisky. V noci jsem skoro nespala, protože mi byla hrozná zima, rozbolela hlava, až mě nakonec bolel celý člověk, i ty vlasy. To mě docela vyděsilo, aby tak prasečí chřipka, teď si nemohu dovolit stonat, musím dokončit Knihu, vrátit se domů a odjet za našima do Jizerek! Tak jsem v noci začala brát Tamiflu, které nám obětává Petrova Eva na cestu sehnala. Ráno mi hlava doslova třeštila a cítila jsem se mizerně. Přitom moc nepomůže zůstat na pokoji, protože venku je sice vedro, ale na pokoji mám neuvěřitelnou zimu. Je to kumbálek, kam slunce nepřijde. Tak jsem vzala další Tamiflu, Ibalginu dva, C-čko, a šla. Navíc mám dnes večer „talk“, tak jsem zvědavá, jak to zvládnou.

No, „talk“ myslím byl OK, lidé se mne začali vyptávat, což je dobře. Také jsem měla delší debatu s E. Moggim, kterého asi potěšilo, že vím o jeho disertaci, kde specifikoval parciální lambda kalkul. Náš přístup se mu líbil.

Tak jsem den přežila „ve zdraví“ a bez ztráty kytičky, ačkoliv to ráno vypadalo skoro beznadějně. Jenom jsem vypustila večerní banket na rozloučenou, a šla raději do postele, vždyť musím být do odjezdu fit, a ten se rychle blíží!

Pátek, 14.8.

Poslední den konference je tady. Ráno jsem se opět třepala zimou a nebylo mi nic moc, tak jsem se rozhodla se naposledy projít po kampusu, abych se zahřála. Venku je podstatně tepleji a lépe. Ale pak už jsem spěchala na přednášky. Stihli jsme s Petrem ještě pár zajímavých debat, myslím, že bych se měla pokusit něco poslat příští rok na ten LAM.

Večer jsem si zaběhla ještě naposled do Westwoodu. Petr s několika přáteli jeli na večeri do Santa Monica, ale já to pochopitelně vzdala. Večerní kampus i Westwood byly pěkné. Kalifornský medvěd je všude:

Mají to tam pěkné, že?

Škoda, že nejsem o 40 let mladší, jak krásné by to bylo zde studovat!

Tento SUPER dlouhý náklad'ák jsem vyfotila pro Petrova Tomíka, i když, i mne zaujal:

Důkaz, že jsou opravdu obézní, ale raději diskrétně, z dálky ...

A ještě pár fotek z poslední procházky po večerním Westwood:

Myslela jsem, že je to kostel, ale je to restaurace:

Sobota, 15.8.

Na sobotu ráno měl Petr vše naplánované se svou příkladnou důkladností a smyslem pro přesnost. Co říkám naplánované, přímo naprogramované! V 7 na snídani, 7:25 na pokoj pro zavazadla, odevzdat klíče, 7:40 taxi na letiště, ... Ovšem náš algoritmus měl příliš mnoho empirických vstupů, takže cesta domů byla velice dobrodružná. Zmatky nad zmatky, přískokem přes oceán vpřed!

Začalo to už večer, když chtěl Petr objednat na recepci taxi. Prý až ráno, taxi je tu za čtvrt hodiny. Tak trošku přeprogramoval, a vložil tam – 7:25 – objednat taxi na 7:40. Při objednávání mu však řekli, že taxi tu bude za 5 minut! Nic nepomohlo, že jsme to nemohli stihnout a byli jsme na místě v 7:40. Taxi přijelo, po krátkém dohadování jsme nastoupili a řekli, že potřebujeme potvrzení. Na to taxikář odvětil, že máme předplaceno kartou! Petr mohutně protestoval, taxikář někam volal, a opět tvrdil totéž a dal Petrovi potvrzení. Tak jsme raději vyjeli. Ale v půli cesty se taxikář zeptal na jméno, a když slyšel Jančar, vzkřikl, já vzal špatné lidi! Opět někam volal, a já trnula, že to otočí a pojedje pro ty správné lidi. Nicméně jsme dojeli a dostali nové potvrzení na stejnou částku (to staré Petrovi – přes jeho protesty - nechal).

Na letišti byla dlouhatánská fronta, až ven, vlastně jsme vystoupili z taxi a už bychom byli ve frontě. Já řekla, to není možné, pojďme dovnitř. Tam nás ale první černoška nevrle odkázala zpět do fronty. Po dlouhém čekání jsme se dostali k odbavování a zjistili, že Check-in je zde pouze samoobslužné. No, měli tam těch mašin hodně, ale představa, že se budu „čekovat“ z Los Angeles přes Chicago, Frankfurt do Katovic sama, mi připadala hrůzná. Ale nedalo se nic dělat, tak jsme chvíli zkoumali algoritmus, až jsem se odvážila tam strčit svůj pas. Kupodivu to fungovalo docela inteligentně, mašina dokonce poznala, jak a kam a přes co chci letět a ještě se mne zeptala, zda letím s Jančarem. No prima, až do chvíle, kdy se nám algoritmus zasekl. Dostali jsme se do místa, kdy jsme si „začekovali“ naše dvě zavazadla, a ono nás to vyzvalo, ať si změňme místa. Ale my ještě žádná místa neměli. To ovšem Petra

pobouřilo, a začali jsme znovu od začátku, scanovat pas, vše vyplnit a odřukat, až jsme se dostali do přesně stejného místa. Tak říkám, no nic, třeba to mají jenom chybně napsané, tak si nebudeme měnit místa, nýbrž si místa vybereme. Ale ani to nešlo. Tak nic, pojďme dále, třeba se to objasní (jako s tím klackem na toaletě). No a na úplném konci nám to napsalo, že místa nám budou přidělena až u brány. To tedy Petra značně rozčililo, takový šlendrián! Ale to ještě netušil, co jej potká dále. Za těmi pultíky byli asi tři černoši, kteří pouze odebírali zavazadla těm, kterým se podařilo projít přes proces automatického odbavování, a vydávali palubní lístky. Já jsem po chvilce slyšela Katovice, tak se tam hrnu s kufrem, no prima, už máme vyhráno. Ale Petra ona černoška odmítla, že jí nevyjel, že se má začekovat znovu! Nic nepomohlo vysvětlovat, že jsme už začekováni, a to oba, že letíme spolu, atd. Prostě jí Petr nevyjel, nezám. Tak jsme zkusili znovu zvítězit nad tou zatracenou mašinou, ale algoritmus najednou fungoval skvěle a řekl mu, že už je in, a zda chce také zavazadlo. Když dal Yes, měli jsme najednou zavazadla 3! Tak to ne, zrušit a znovu se pokoušet nějak prodrat k nevrlé černošce. Na to ona řekla, ať stojíme na místě, že to někam nahlásí a že za chvíli někdo přijde. No, ať to zkrátím, čas ubíhal, odlet se blížil a nikdo nepřicházel.

Po velkém boji nám jiný černoš řekl, že tam ta v bílé košili. Prodrali jsme se k té bílé košili, a Petr si všiml, že na pultě leží ještě jeden lístek do Katovic - samozřejmě ten jeho, který tam ležel celou dobu! Prostě vyjel o chvilku později, ale to už nikoho nezajímalo. No nic, nakonec jsme prošli i bezpečnostní kontrolou, zouváním, atd., ale zjistili, že na nákupy již nemáme šanci, že tak akorát stihneme nastoupit do letadla.

Pak už šlo vše celkem hladce, v letadle jsme debatovali, ani nespali, v Chicagu se mi dokonce podařilo u gate narazit na ochotnou bělošku, která mi vyměnila lístek a tak jsem získala to jediné dobré místo v letadlech Lufthansy – u stěny, kde si člověk může zvednout a opřít nohy. Teď si připadám jako rasista, když to tak líčím – nevrlí černoši a ochotná běloška, ale ono to tak opravdu bylo. Nic proti černošům či Afroameričanům, jak se má říkat „politicky korektně“ (čili pokrytecky), nemám, asi jsme měli prostě smůlu.

Mají tam kostru dinosaura, a letiště je docela příjemné:

Takže jsme v neděli odpoledne opravdu přistáli v Katovicích! Říkám, Petře nejásej, určitě se ještě něco přihodí, zavazadla zde nebudou, to nemohli zvládnout – dvojí přeložení, ale byla tam!

No, tak tu nebude moje auto. Bylo! No tak to nenastartuju, a richtik: otočím klíčkem v zapalování a ani ťuk! Baterka totálně vybitá. To už jsem řekla – Petře promiň, to je v pr...

Nicméně, šla jsem za strážcem parkoviště, vylíčila mu polsko-šlonsky naši potíž, a on na to s úsměvem: „Něch se panienka němartvi, minutku“. Za chvíli přišel s přístrojem, nenabíjel ani pět minut a my nastartovali, a jeli, uf. Pak už šlo vše hladce, až na to, že po příjezdu do Ostravy jsem zjistila, že mne Standa třikrát volal, a tím pádem je zle s mamkou. Natloukla se škaredě, když rozsuzovala Brouska a Báru, protože Brousek žral z Bářiny misky. Takže je to jasné, do Jizerek za princezničkami a vodníky jet nemohu, ale to už je jiná kapitola.

Tak ještě odkazy na všechny fotky.

Beverley Hills:

<http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/LosAngelesBeverleyHills?feat=directlink>

Getty: <http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/LosAngelesGettyUSA?feat=directlink>

UCLA + Westwood:

<http://picasaweb.google.cz/marie.duzi/LosAngelesUniversityOfCaliforniaUCLA?feat=directlink>